

Een gekke naam

‘Rudsel??’

Jims mond valt open van verbazing.

‘Is dat een naam?’

Hij kijkt met grote ogen naar de jongen die naast hem zit.

‘Ja, op Aruba is het een heel gewone naam’,
antwoordt de jongen.

De jongen probeert het rustig te zeggen. Cool.
Relaxed.

Net alsof het hem niets uitmaakt.

Jim grinnikt even.

‘Waarom ben je Rudsel genoemd?’, vraagt hij.

‘Hadden je ouders een hekel aan je, of zo?’

Jim vindt het zelf wel een leuke opmerking.

Maar de jongen naast hem kijkt kwaad.

Hij haalt zijn schouders op en zegt niets meer.

Jim weet even niet wat hij moet doen.

Rudsel heeft zijn hoofd omgedraaid.

Hij kijkt niet meer naar Jim.

Hij kijkt uit het raam van de metro.

Alsof daar buiten iets interessants te zien is.
Zwart zwart zwart, lampje, zwart zwart zwart.
De metro raast onder de stad door.

‘Sorry’, zegt Jim dan.
‘Ik wilde je niet beledigen.
Maar ik vind het gewoon een gekke naam.
Dat kan toch?
Daar hoef je toch niet kwaad om te worden?’

Rudsel draait zijn hoofd om.
Hij is wel kwaad, dat zie je zo.
‘Iedereen heeft iets over mijn naam te zeggen’,
zegt hij nijdig.
‘Ik word er doodziek van.’

Een nieuwe naam

Jim denkt even na. Dan knikt hij.

‘Dat snap ik’, zegt hij.

‘Maar hoe vind je die naam zelf eigenlijk?’

Vind jij het oké om Rudsel te heten?’

Nu kijkt Rudsel verbaasd.

Daar heeft hij eigenlijk nooit over nagedacht.

Een naam is een naam.

Die heb je gewoon.

‘Ik weet het niet’, zegt Rudsel dan.

‘Ik ben eraan gewend.

Ik heb zelf geen problemen met mijn naam.

Maar veel anderen wel.

En dat vind ik dus niet oké. Helemaal niet oké.

Gewoon shit, dus.’

‘Nou’, zegt Jim. ‘Dan neem je toch een andere naam.

Makkelijk zat.’

Rudsel trekt een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Kan dat zomaar?’, vraagt hij.

‘Ja, waarom niet?’, vindt Jim.

‘Dan weet toch niemand meer wie ik ben?’, zegt Rudsel.

‘Misschien kan het niet officieel, in je paspoort en zo’, geeft Jim toe.

‘Maar voor jezelf kan het best.

Je zegt tegen je familie en vrienden dat je genoeg hebt van je naam.

Je zegt: ik ben nu al vijftien jaar Rudsel.

Nu wil ik wel eens Ruud zijn. Of Bob. Of Peter.

Wat jij wil.

En je achternaam hou je natuurlijk.’

Rudsel schiet in de lach.

‘Ik vind Ruud wel wat’, zegt hij grijnzend.

‘Dan hou ik nog een paar letters van mijn eigen naam.’

‘Cool’, zegt Jim.

Hij geeft de nieuwe Ruud een hand.

‘Dag Ruud’, zegt hij.

‘Ik ben Jim.’

Bro

Rudsel slentert het station uit.

Hij denkt na over zijn gesprek met Jim.

Een raar gesprek, eigenlijk.

‘Hey, bro’, hoort Rudsel ineens naast zich.

Hij kijkt opzij. ‘Hey Stanley’, zegt hij.

Hij slaat zijn hand hoog tegen die van Stanley.

High five, noemt Stanley dat. Hoge vijf.

Zo begroeten ze elkaar altijd.

‘How’s life, bro?’, vraagt Stanley.

Rudsel moet even lachen.

Stanley noemt iedereen bro.

Nou ja, niet echt iedereen. Alleen Antilliaanse jongens.

Bro is een afkorting van brother. Dat betekent broer. Stanley wil graag de broer zijn van alle Antillianen in Rotterdam.

‘Goed’, antwoordt Rudsel. ‘Ik ga mijn naam veranderen.’

‘Why, man?’, vraagt Stanley.

Rudsel haalt zijn schouders op.
‘Zomaar’, zegt hij. ‘Ik heb genoeg van Rudsel.’
‘Hoe ga je heten?’, wil Stanley weten.
‘Ik denk Ruud’, zegt Rudsel.
‘Ruud is goed’, knikt Stanley. ‘Ruud is heel goed.’

Dan ziet Stanley iemand aan de overkant van de straat lopen.

Een jongen met een gekleurde muts op: geel, groen, rood en zwart.

‘Hey bro’, roept hij.

De jongen met de gekleurde muts kijkt op.

‘Hey, Stanley’, roept hij terug.

De jongen steekt een hand op.

Dan loopt hij door.

‘Gave muts heeft hij’, zegt Rudsel.

‘Mijn zus maakt die rastamutsen’, zegt Stanley.

‘Ik kan er één voor je scoren, man.’

‘Zal wel’, zegt Rudsel.

Stanley belooft altijd van alles.

Maar meestal komt daar niets van terecht.

‘Echt’, knikt Stanley.

‘Als je wilt, heb je er morgen ook één.’

Een straat vol oude auto's

'Nou, ik wil best zo'n rastamuts', zegt Rudsel.
Maar Stanley hoort het al niet meer.
Hij steekt ineens schuin de straat over.
'Hey, bro', roept hij tegen een jongen die daar loopt.
Rudsel moet even lachen.
Dan gaat hij de hoek om, zijn straat in.

Rudsel woont in een lange straat met hoge huizen.
Vroeger stonden er bomen in de straat.
Maar die zijn allemaal omgehakt.
Waarom weet niemand.

In de straat wonen veel Antilliaanse families.
En Turkse gezinnen. En een paar Marokkanen.
Rudsel kent iedereen. Dat is best gezellig.
Tenminste, dat vindt Rudsel.

Zijn moeder denkt daar anders over.
'Ik zou veel liever in een andere buurt wonen',
zegt ze altijd.

‘In een buurt met meer Hollanders.
En met minder kapotte auto’s.’

Om die auto’s moet Rudsel wel lachen.
Er staan inderdaad altijd oude auto’s in de straat.
Sommige hebben geen banden meer.
Andere missen een deur of de motorkap.
Je ziet altijd mannen die de auto’s aan het
repareren zijn.
Nou ja, repareren.
Ze prutsen een beetje aan de auto’s.
Soms lukt het om er één weer te laten rijden.
Maar meestal lukt het niet.

Met zijn sleutel maakt Rudsel de voordeur open.
Hij is erg trots op zijn sleutel.
De meeste jongens hebben geen eigen sleutel.
Hij wel.
Dat moet, omdat zijn moeder werkt.
Ze komt meestal laat thuis.
Later dan Rudsel uit school komt.

Geen Rudsel meer

Rudsel loopt de drie trappen op naar boven.
Het zijn steile trappen, met smalle treden.
Maar dat vindt Rudsel juist wel leuk.
Met grote sprongen holt hij naar boven.
Het is een hele kunst om niet te vallen.

Voor de bovendeur heeft Rudsel zijn sleutel niet nodig.

De deur gaat zo open.

‘Mam, bent u al thuis?’ roept hij verbaasd.

‘Ja’, roept zijn moeder terug.

‘Ik heb een vrije middag genomen.

Om gordijnen te naaien.’

Rudsel loopt de woonkamer in.

Zijn moeder zit achter de naaimachine.

Met veel gordijnstof om zich heen.

Gouden gordijnstof.

‘Wat mooi’, vindt Rudsel.

‘Ja, hè’, lacht zijn moeder.

‘Morgen wonen we in een paleis.

Een paleis in een straat vol kapotte auto’s.’

Rudsel glimlacht.

‘Ik wil geen Rudsel meer heten’, zegt hij dan.
Hij kijkt een beetje verlegen naar zijn moeder.
Hij denkt dat zijn moeder het niet leuk zal vinden.

Misschien wordt ze wel kwaad.

Zijn moeder heeft hem die naam tenslotte gegeven.

Waarschijnlijk omdat ze Rudsel een mooie naam vond.

Maar Rudsel's moeder wordt helemaal niet kwaad.

Ze schiet in de lach.

‘O?’, zegt ze vragend. ‘En waarom niet?’

‘Iedereen heeft iets over mijn naam te zeggen’, moppert Rudsel.

‘Ze noemen me frutsel of knutsel. Of nog iets gekkers.

Ik wil veel liever een gewone naam. Ruud of zo.’

Hij kijkt zijn moeder gespannen aan.

‘Dan hou ik nog een paar letters van mijn naam over’, legt hij uit.

Russel

Rudsels moeder trekt haar neus omhoog.

‘Hè nee, niet Ruud’, vindt ze.

Ze denkt even na.

‘Het is een goed idee om een paar letters van je eigen naam te houden’, zegt ze dan.

‘Wat vind je van Russel?’

‘Russel’, zegt Rudsel langzaam.

Ja, dat klinkt wel stoer.

Hij knikt enthousiast.

‘Dat vind ik een toffe naam’, zegt hij.

‘En het lijkt heel erg op mijn eigen naam.’

Hij zegt zijn nieuwe naam nog een paar keer zachtjes voor zichzelf.

‘Russel. Russel Matties.’

Dan kijkt hij weer naar zijn moeder.

‘Vindt u het echt niet erg?’, vraagt hij.

De moeder van de nieuwe Russel schudt haar hoofd.

‘Nee, ik begrijp het wel’, zegt ze.

‘Het is vervelend als mensen je uitlachen.’

En je nieuwe naam scheelt maar één letter met je oude.’

‘Waarom heeft u me eigenlijk Rudsel genoemd?’, vraagt hij dan.

Hij aarzelt even.

Zal hij vragen of ze misschien een hekel aan hem had?

Nou nee, toch maar niet.

‘Mijn vader heette Rudsel’, antwoordt zijn moeder. ‘Ik heb je naar je opa genoemd.’

‘O’, zegt de nieuwe Russel.

‘Misschien moet ik mijn naam ook maar veranderen’, zegt zijn moeder.

Ze kijkt naar de gouden gordijnstof die om haar heen ligt.

‘Misschien moet ik een koninklijke naam nemen.

Beatrix of Máxima of Amalia. Wat vind je daarvan?’

Russel weet even niet wat hij moet zeggen.

Hij vindt het allemaal nepnamen.

‘Het maakt mij niet uit’, zegt hij dan.

‘Ik blijf u toch gewoon mam noemen.’

Stoere naam, stoer kapsel

Als hij wakker wordt, weet hij het meteen.

Hij heet geen Rudsel meer.

Hij voelt zich ook geen Rudsel meer.

Hij is Russel. Stoere Russel.

Vrolijk stapt hij uit bed.

‘Kom toch eens uit de badkamer’, roept zijn moeder een halfuur later.

‘Je bent nu wel schoon.’

‘Ja, ik kom al’, roept Russel.

Hij doet de deur van de badkamer open.

‘En?’, vraagt hij.

Hij kijkt naar zijn moeder.

Die staat met een berg wasgoed in haar handen.

Haar mond valt open.

Het wasgoed valt op de grond.

‘Hoe vindt u het?’, vraagt Russel. ‘Dit is een echt Russel-kapsel.’

Met zijn handen voelt hij voorzichtig aan zijn haar.

‘Ik hoop dat je er een Russel-muts bij hebt’,
moppert zijn moeder.
‘Je kunt zo niet over straat.’
‘Juist cool’, vindt Russel.
Hij bekijkt zijn haar in de spiegel.
Gisteren had hij nog gewoon dreadlocks. Keurig
naast elkaar.
Maar nu staan ze allemaal omhoog.
Als de stekels van een stekelvarken.
Hij heeft de hele bus haarlak van zijn moeder
gebruikt.
Maar nu is het helemaal naar zijn zin.

Even later loopt hij door de straat.
Hij bekijkt zichzelf trots in de raampjes van de
oude auto’s.
Als die raampjes er nog in zitten, tenminste.